

Lliurament del II Premi Quim Regàs de periodisme (Palau del Parlament, 2 de juny de 2009)

El president

Senyores diputades, senyor diputat, autoritats, senyores i senyors, els dono la benvinguda al Parlament de Catalunya, que avui s'honora d'acollir el lliurament d'aquest II Premi Quim Regàs de periodisme.

Em complau donar la paraula al senyor Rafael Jorba, conseller-portaveu del Consell Audiovisual de Catalunya i secretari del jurat, que farà lectura de l'acta.

El Sr. Rafael Jorba

Hola, bona tarda.

Lectura de l'acta del II Premi Quim Regàs de periodisme 2009.

"El premi Quim Regàs de periodisme, que enguany celebra la seva segona edició, va néixer amb la voluntat de recordar la figura i l'obra d'un periodista que excel·lí en la pràctica de l'ofici i en la recerca de nous formats. Quim Regàs (Manresa, 1951-Barcelona, 2007) va tocar totes les tecles del treball de redacció: 'Tele/Exprés', 'El Periódico de Catalunya', 'Diari de Barcelona'. Va ser el gran cronista del moviment olímpic, era autor del llibre oficial dels Jocs Olímpics de 1992. Va contribuir al redisseny de la premsa d'arreu del món: 'Clarín', 'La Stampa', 'El Comercio', 'Diario de Noticias', 'The Independent', 'El Periódico', 'Avui', 'El Mundo Deportivo', 'Sport', i va definir nous formats de diaris, suplementos i magazines online: 'Olé', 'ADN', 'Metro', etcètera.

"El grup d'amics periodistes sotasignats, que en un moment o altre de la nostra trajectòria professional hem tingut el privilegi de treballar amb Quim Regàs, es va constituir com a jurat del premi que porta el seu nom per perpetuar la memòria d'un periodista que, en paraules d'un dels membres del jurat, va ser 'capaz de vender asombros futuros y esos optimismos necesarios que hacen posible que la mañana nos parezca nueva'.

"El Premi Quim Regàs de periodisme es proposa, doncs, guardonar la versatilitat periodística en tots els camps i formats, per tal d'honorar aquelles persones que són referents de qualitat i de renovació professionals.

"Des d'aquestes premisses, el jurat ha decidit atorgar el II Premi Quim Regàs de periodisme a Mònica Terribas i Sala (Barcelona, 1968).

"Mònica Terribas, actual directora de Televisió de Catalunya, ha compaginat les tasques acadèmiques amb l'exercici quotidià del periodisme, tant davant les càmeres com en tasques de gestió i direcció, i s'ha caracteritzat per saber mantenir vius el rigor, la passió, l'exigència i la innovació que van presidir la trajectòria professional de Quim Regàs.

"El premi es concreta en el lliurament de l'obra que l'artista Joan Pere Viladecans ha fet expressament per tal de preservar la memòria professional i humana de Quim Regàs i guardonar aquelles persones que mantenen també vius el rigor, la passió, l'exigència i la innovació professionals.

"Barcelona, març del 2009."

Signen l'acta: Santi Nolla, Paco Aguilar, Carlos Martín, Lluís Canut, Arturo San Agustín, Antoni Cases, Tatxo Benet, Carlos Pérez de Rozas, Sebastià Serrano, Joan Vilapinyó, Josep Maria Artells, José Luis Martínez, José M. Alguersuari, i Rafael Jorba, en qualitat de secretari.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Santi Nolla, director-conseller delegat de "El Mundo Deportivo" i president del jurat, que farà la glossa de la premiada.

El Sr. Santi Nolla

Bona tarda.

En primer lloc, voldríem agrair al molt honorable president del Parlament de Catalunya la seva sensibilitat envers els mitjans de comunicació en general i aquests premis en

particular. Aquest ja és el segon any que ens acull en aquest marc absolutament solemne, impressionant.

Si l'any passat es va premiar el to innovador, diferent i rigorós de fer periodisme esportiu en la figura de Ramon Besa, enguany el jurat ha triat una dona, Mònica Terribas, allunyada de l'esport, però arrelada i compromesa amb el seu país, que sempre s'ha caracteritzat per la seva independència i per traslladar una informació rellevant i entenedora per a tothom.

El 2005 era l'estrella del programa "La nit al dia" i en una entrevista deia: "Et poses de moda durant un temps, perquè aquest negoci nostre necessita posar benzina al motor. De tant en tant, necessita algú que destaquí una mica per anar-li fent entrevistes i titulars, i donar-li premis. Però al cap de dos anys la 'matxaca' tothom, la tritura tothom."

Quatre anys després, no es "matxaca", no es tritura i continua tenint premis, com el Quim Regàs, un guardó diferent dins el món del periodisme per l'extraordinària personalitat del Quim i perquè el jurat ha volgut mantenir el to d'autenticitat i naturalitat en la seva composició i fer prevaldre els criteris d'independència, innovació i rigor informatiu a l'hora de concedir un premi que té en la Mònica la millor representació d'aquests valors.

I aquest premi no és per la seva tasca com l'estrella televisiva de "La nit al dia", és com a gestora d'una institució de comunicació a Catalunya com és TV3, quelcom més que una televisió. Un dels millors perfils que hem trobat va ser el que va aparèixer al diari "Avui" el dia que la van nomenar directora de TV3, la primera que no nomena el govern. Era un perfil signat per Irina Talp. Aquell text podia haver-lo assumit ella mateixa o qualsevol dels bons amics que té.

S'hi s'explica que la primera vegada que la nova directora de TV3 va trepitjar els platós de la tele va ser per concursar al "Vostè jutja". Allà va conèixer Joaquim Maria Puyal, una trobada decisiva per a tot allò que ha vingut després, perquè quan Terribas despuntava als informatius de Cadena 13, Puyal la va fitxar per coordinar els guions de "La granja", la primera sèrie de TV3, i per treballar a "La vida en un xip", programa que va arribar a copresentar mentre estudiava la carrera de periodisme a Bellaterra.

Allà acumulava excel·lents i matrícules d'honor i va conèixer, com a professor, Joan Manuel Tresserras, el qual retroba ara com a conseller de Mitjans de Comunicació i que ha tingut un paper clau a l'hora de convèncer-la per passar de la pantalla a la gestió.

Brillant ja com a estudiant a la UAB, el doctorat, el va cursar a Escòcia gràcies a una beca de La Caixa. La tesi sobre televisió i identitat nacional es basava en la comparació entre "el xip" de TV3 i el programa de debat "Scottish Women", que feia la tele pública d'aquell país.

Amb el "cum laude" sota el braç, Terribas va tornar a redós de Puyal per fer "Un tomb per la vida" i ja immediatament començar a fer de professora de teoria de la comunicació a la Universitat Pompeu Fabra.

Abans del reconeixement amb "La nit al dia", primer al 33 i després a TV3, havia dirigit i coordinat programes per a Mikimoto, per a Carles Cuní, i "Avisa'ns quan arribi el 2000", de Beltran i Vinyoli.

Terribas, que aquest gener va fer quaranta-un anys, és casada i té un fill, en Marc. Apassionada com és de la feina, només es relaxa nedant, escoltant el seu amic Lluís Llach o bé mirant els paisatges de la Segarra, on estiueja sempre. Ara ha canviat les esplèndides postes de sol dels caps de setmana a la Vall de Sió per moltes hores de zàping i decisions no sempre fàcils.

L'últim lloc en què l'han vist ha estat a Roma, amb el Barça, i al Parlament, on avui rebrà un guardó merescut i entranyable. Al Quim li hauria agradat.

Gràcies.

El president

Doncs, donem la paraula a la guardonada, la senyora Mònica Terribas, directora de Televisió de Catalunya.

La Sra. Mònica Terribas i Sala

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, membres del jurat, companys de professió, gràcies per acompanyar-me aquest dia especial per a mi, per raons molt

diferents que intentaré explicar sense alterar-me, perquè rebre el II Premi Quim Regàs de periodisme per decisió dels companys de la meva professió significa per a mi una responsabilitat, més que no pas un reconeixement. La responsabilitat d'estar a l'alçada del Quim i del Ramon Besa, dues persones que he tingut la sort de conèixer.

Vaig tenir ocasió de conèixer en Quim gràcies a un altre gran professional, que ja hem esmentat aquí, en Joaquim Maria Puyal, a l'etapa que jo formava part del que ell anomenava "el Barça atlètic", el grup d'aprenents de periodistes que col·laboràvem a "La vida en un xip" i en un concurs que es deia "Tres pics i repicó".

En Quim Regàs formava part del consell assessor del debat i duia les seves reflexions, les seves propostes puntualment al despatx que teníem a Rambla de Catalunya. Era discret i honrat, no mirava mai d'imposar les seves opinions, tot i que crec que si ho hagués intentat tampoc no se n'hauria sortit, però les exposava amb convenciment i de manera raonada. Estic convençuda que ell no em recordaria, però va ser d'aquelles presències professionals que et queden a la memòria.

En Ramon, quan va rebre el I Premi Quim Regàs, en va fer una glossa, la glossa que mereixia, i per tant no tindrè jo la pretensió d'afegir-hi res més. Però rebre un guardó que du el seu nom, me'l farà una mica meu per sempre.

Rebre aquest guardó em trasllada –ho deia abans– la responsabilitat de mantenir els seus principis professionals i la seva manera de comportar-se en un entorn cada vegada més hostil a l'honradesa i a la lluita per defensar el que creiem que hem de fer com a representants d'un ofici que té un contracte no escrit amb la societat de ser rigorosos amb els fets i les interpretacions que fem del nostre entorn.

Amb en Ramon Besa no me n'he sortit mai. Sempre tan propers, mai no he aconseguit seduir-lo perquè m'acompanyi en cap aventura professional. M'hauré de conformar per sempre a llegir les seves cròniques, que aconsegueixen ser pàgines de literatura.

En Ramon i jo, crec, compartim devocions per les mateixes persones i un respecte absolut per aquells que lluiten per fer les coses amb els seus propis criteris. Compartir amb ell, immerescudament, la segona línia d'aquest Premi Quim Regàs, afegeix pes a la responsabilitat que sento aquesta tarda en recollir-lo, però em donarà una

magnífica excusa per haver-li pogut fer una abraçada i comentar fenòmens que tots dos teníem clar que ens farien emmalaltir d'admiració.

La responsabilitat, deia, prové de rebre aquest premi precisament ara. Som a la primavera del 2009. Des de fa poc més d'un any em pregunto si es pot contribuir al periodisme des de la direcció d'una televisió pública. Em pregunto si puc ser útil als meus companys i a la societat, si dirigir una empresa com la nostra m'allunyarà dels principis que sempre he mirat de defensar i que des de darrere la càmera, especialment, i després des de davant, han motivat totes les meves hores de feina.

Fa més d'un any que em pregunto si posar-me al capdavant d'aquest vaixell en un moment econòmicament tan complex i en una etapa de transformació de l'entorn audiovisual tan significativa em permetrà mantenir el meu nord, defensar els meus principis fins al final, malgrat que, inevitablement, m'haurà canviat, en part, la perspectiva.

Que un grup de companys de professió una nit em truqués per notificar-me aquest premi em va fer més il·lusió que cap altre, perquè venint del grup de professionals que ho havien decidit vaig entendre que el premi era un missatge que em feien arribar. No era un reconeixement, no era un punt i a part, no era un regal ben intencionat; era un advertiment, un toc d'alerta, una motxilla, que a la vida n'anem carregant ja unes quantes.

Amb el Premi Quim Regàs els meus companys em deien: "Alerta, no perdis la perspectiva, ets aquí per fer bon periodisme, per fer bona comunicació, per servir de manera honrada, apassionada i creativa aquesta professió, i no per res més. No oblidis això."

Vull interpretar així aquest premi. Només així em sento còmoda aquesta tarda i l'agraeixo de cor, perquè aquest guardó em regala a partir d'ara la vigilància d'aquest jurat que tant admiro i respecto. Em sembla un objectiu noble mirar de retenir el reconeixement dels companys en la nostra capacitat de mantenir-nos fidels a les nostres idees. Si ens vigilem els uns als altres potser ens en sortirem, de redreçar les inèrcies que ens condueixen a la comoditat i a la manca de compromís, a la supervivència personal d'uns currículums més o menys florits segons les companyies

i les conjuntures. Això no ens farà mai sentir orgullosos. La tranquil·litat amb un mateix i el somriure et provenen dels missatges que et pugui enviar, de tant en tant, algun amic creient que has fet alguna cosa bé i, sobretot, quan tenen l'encert de fer-te reflexionar quan t'has equivocat.

Aquí, en aquesta casa, que va generar la llei que regeix en aquesta etapa la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, és més necessari que mai advertir que els principis professionals i les raons de lògica empresarial no sempre regeixen les decisions que es prenen al nostre entorn. Els interessos de grups, les pressions interessades, polítiques o no, encara són massa presents en el dia a dia. Afloren precisament en èpoques com aquesta, d'eleccions o de precampanyes, si mai deixem d'estar vivint en una carretera on els cartells adverteixen que tornarem a tenir urnes aviat.

La responsabilitat és mantenir els principis professionals i els raonaments creatius per damunt de tot, ser capaços d'entomar les pressions amb raons irrefutables i conduir els mitjans privats i públics del nostre país cap on creiem que han d'anar.

És més important que mai que aquells que ocupem en aquests moments llocs de més o menys responsabilitat en els mitjans tinguem clar que no renunciarem als principis professionals, a les nostres obligacions socials i a la nostra devoció a un ofici que vol ajudar els altres a entendre el món. Tampoc renunciarem a denunciar aquells professionals que utilitzen l'ofici en benefici personal o sotmesos als dictats d'interessos d'altri.

Ja fa massa temps que companys nostres, teòrics o no, adverteixen dels perills que amenacen el nostre ofici en mans d'interessos econòmics o polítics. Ho va fer en Quim Puyal quan va rebre l'ofici de periodista i ho va relatar amb més encert que no ho faria jo en Ramon Besa l'any passat. Ell parlava de com s'ha perdut la comunicació entre els companys, de la fredor d'unes redaccions dominades per pantalles interconnectades amb tot menys amb els sentiments, les impressions i les interpretacions arriscades; unes redaccions que esperen notes de gabinets de comunicació per canviar quatre mots i tancar peces que es repeteixen d'un mitjà a un

altre, només matisades per les derives d'adscripció ideològica de la línia editorial de cada grup. I així anem.

Qui dia factura, any empeny, qui permet ingressos, emmudeix la crítica, qui reporta guanyos o falses exclusives es guanya la glòria del titular de cada dia, i cada dia aquests titulars estan més lluny de la investigació i de les autèntiques raons del perquè de les coses.

Tanquem els ulls, però ja no tenim més temps per mantenir aquesta actitud o hi perdrem el poc talent que no s'enduran les prejubilacions o els expedients de regulació d'ocupació que també tenallen les empreses de comunicació.

I, sobretot, hem de lluitar perquè aventures empresarials fallides d'alguns no les paguin els professionals i especialment la qualitat de l'ofici dels nostres mitjans.

Vivim una època en què la temptació de justificar l'aturada de la màquina de la creativitat per compensar les pèrdues econòmiques pot malmetre la qualitat dels projectes que tots tenim entre mans.

Sentim a dir, citant Einstein, que la crisi és una oportunitat per crear, tant de bo sigui veritat i es reorientin els nostres mitjans cap a la responsabilitat col·lectiva, la capacitat de cooperar per sobreviure tots i no per ocupar més espais que aniquilin els espais dels altres.

És la nostra responsabilitat, la dels qui ocupem llocs des d'on es poden fer i canviar les coses, fer-les. Quan fa un any consultava els amics si havia de deixar la feina que em feia feliç, molt feliç, per assumir la direcció de la nostra televisió, hi va haver una persona que em va dir: "Si no ho fas, no podràs canviar les coses que creus que poden millorar". Tenia raó. Malgrat totes les renúncies que això ha significat, tenir la possibilitat de fer i decidir no fer és una irresponsabilitat. I renunciar-hi per egoisme personal o per viure més tranquils, més protegits, més blindats de la crítica o dels errors és un luxe que col·lectivament no ens podem permetre.

Si mirem de canviar el que no ens agrada és possible que no ens en sortim, o que ho fem en una direcció que no toca, però mai no ens podrem retreure a nosaltres mateixos que no hem lluitat per millorar les coses dels qui vénen al darrere.

Vivim en un món en què pensem abans en nosaltres que no en la societat com a col·lectiu. I és aquesta absència de sentit col·lectiu la que està empobrint la vida política, social, econòmica i mediàtica, la incapacitat de tots de reconèixer virtuts en aquells que no pensen com nosaltres o defensen projectes que són competitius amb les nostres propostes. Perdre el sentit de la construcció col·lectiva amb la suma de tots, pensin el que pensin, vinguin d'on vinguin, és una obligació. I en canvi, fins i tot, la propaganda política es construeix sobre la destrucció dels altres. Crec, sincerament, que aquest no és el camí.

Vivim en una societat on les coses mai no surten del tot com les hem somiades. Si els somnis fossin possibles, s'hauria acabat la lluita. I després d'un somni, per petit que sigui, n'hi ha d'haver un altre. Aprenem a estimar les imperfeccions del que fem i a assumir-les com a part de la realitat. Si esperem que els projectes siguin perfectes, mai no en tirarem cap endavant. I hem de començar projectes nous per arriscats que siguin, per provar-nos a nosaltres mateixos que tenim la capacitat de fer una passa endavant cada vegada. A regular sempre hi serem a temps.

I tot això només és possible si confiem en el talent dels qui tenim al voltant i som capaços de sumar-nos-hi. Les individualitats s'esgoten en elles mateixes i només duen a tenir uns egos més incontrolables. Potser és la professió, la nostra, al costat del futbol i la política, on costa més administrar aquest component d'embogiment personal.

La meva àvia, la mare de la meva mare, deia: "Que Déu ens doni cinc minuts més de seny que de salut". En aquest ofici molts de nosaltres perdem el seny dècades abans que la salut. Malauradament en Quim va ser l'excepció.

És la nostra responsabilitat la que aquesta tarda em faig també meva, com a encàrrec dels meus companys: no permetre que el talent s'esfumi, no permetre que s'aprofitin les circumstàncies per debilitar la força del nostre ofici, no permetre que els somnis quedin sotmesos als comptes de resultats.

Hem de lluitar per fer-los compatibles amb imaginació i amb risc, sense posar en risc els principis que permeten aplicar les coses amb el màxim rigor i implicació de les persones.

No podem mirar cap a una altra banda quan veiem que hi ha grups de comunicació que sotmeten el nostre ofici a precarietats intolerables per poder fer més guanys. Són temps complicats, però per a tots, per als qui arrisquen els diners a les empreses i per als qui treballen per fer-les fortes i ambicioses. Tots hi haurem de sacrificar alguna cosa, però no deixem que se'n vagi muntanya avall la capacitat de creure en el periodisme com a eina de cohesió social.

Hem de potenciar l'entreteniment crític encara que al poder sempre li sigui incòmode un humor intel·ligent que sovint retrata les seves mancances. Hem de dur a la ciutadania les finestres públiques i escoltar-los sense por encara que hàgim decidit ja fa massa temps que amb les opinions d'uns quants ens en podem sortir per tenir criteri. Hem d'escoltar més i parlar menys nosaltres, els professionals, que tenim el deure de fer de pont entre la societat i les institucions.

Hem sotmès el periodisme a espectacle tota la professió. Els noms i les cares..., d'això la televisió en té gran part de culpa. La televisió ha marcat el pas de la resta dels mitjans, i la popularitat i la notorietat ens han sotmès. Prenem les decisions pendents del rendiment immediat, de ser els primers a dir i a publicar, i això sovint deixa al darrere reflexions i idees que reclamen més calma.

Ens diuen que no tenim temps, però hem de canviar la manera de fer o acabarem fent diaris, ràdios i televisions sense cap nord en la construcció d'una societat millor. Estic convençuda que amb això en Quim hauria compartit aquesta reflexió.

Els qui creiem que la comunicació pot aportar alguna cosa més que èxit i bons balanços tenim obligació de lluitar per equilibrar la balança, cada vegada més decantada amb el suport de la raó econòmica, que els números han de sortir. Efectivament, han de sortir els números. Oi que sí, Rosa? Han de sortir els números, però que no sigui gràcies a carregar-se continguts útils, interpretacions correctes i reflexions constructives sobre la nostra realitat.

Cada pas que fem, cada programa que tirem endavant, cada entrevista que proposem, cada columna, cada article, cada cunya, cada molinet, cada promoció que programem, ha de respondre a un perquè. Hem de saber per què fem les coses i tenir molt clar que és sempre al servei de la gent que ens mira, que ens escolta, que ens

llegeix. Si fem les coses amb un sentit, amb una raó, amb un objectiu que podem explicar, raonar i defensar, ens podrem equivocar i segur que ens equivoquem moltes vegades, segur, però respondrà a unes conviccions i a un procés dins un projecte col·lectiu.

Per això ara permeteu-me que faci un incís. És tan essencial mantenir forts els nostres mitjans públics al costat d'una saludable i forta indústria audiovisual privada. La tradició d'anys de servei públic a la ràdio i la televisió han marcat un camí d'exigència i compromís amb la nostra societat. A Catalunya, a més, amb la nostra gent, amb el nostre territori, amb la nostra cultura, amb la nostra realitat política, amb les nostres institucions.

Ara les televisions privades voldrien que el pes del sector públic disminuís, no pas perquè no considerin útil i essencial la nostra feina, senzillament perquè ara pinten bastos en l'explotació dels seus negocis i els toca menys a repartir. Podríem dir que, d'alguna manera, els fem nosa.

Potser podran convèncer un govern, però estem convençuts que els representants de tots els partits polítics faran la reflexió adequada per no deixar-se vèncer per les pressions d'uns grups que no sempre s'han compromès amb l'atenció a la diversitat, no sempre han respectat els horaris protegits, no sempre s'han compromès amb la nostra llengua i amb la nostra cultura, no sempre s'han plantejat els perquè de les nostres programacions de televisió al marge de les corbes d'audiència. No és el moment de sacrificar el servei públic en benefici d'uns empresaris que han demostrat sovint volatilitat dels seus projectes comunicatius i incapacitat de representar totes les opcions socials, culturals i polítiques en les seves propostes.

El servei públic, adequadament monitoritzat per les nostres institucions, entre les quals aquesta que ens acull aquesta tarda, el Parlament de Catalunya, garanteix que la nostra ciutadania rebi propostes equilibrades, plurals i competitives per mantenir-nos com a referents triats pels ciutadans.

Els periodistes ens podem comprometre amb els projectes, i ho fem, però necessitem que els polítics es comprometin també amb la preservació d'aquests espais que ens permeten treballar amb garanties al servei de la gent, i que ens demostrin que els

preocupen els continguts més enllà de les informacions sobre les seves accions de govern o els seus partits.

Ara bé, a la nostra professió li falta autocrítica. Quan ens equivoquem –fins i tot avui, és possible que hàgim comès errors–, hem de ser capaços de revisar el que fem, d'admetre que ens equivoquem. La nostra credibilitat es construeix quan rectifiquem els nostres errors. Aquest és un procés imprescindible per mantenir la societat al nostre costat, confiada i tranquil·la, que quan els donem gat per llebre, de manera involuntària o accidental, sapiguem reconèixer-ho públicament. I aquí sí que tots plegats hem de millorar i millorar molt la nostra capacitat d'autoexigència.

Ens adormim pensant en uns bons resultats. Un diari molt llegit, un programa molt vist, molt escoltat és garantia de bon periodisme? No. Tots sabem que conduir la societat a través de l'estómac i la demagògia és relativament senzill.

Una altra responsabilitat és traslladar idees i criteris, traslladar l'ofici a les generacions que ara ja han d'assumir, al nostre costat o davant nostre, les decisions. Som fills d'una generació que potser ho ha tingut una mica més fàcil, però, sobretot, que ha viscut immersa en un entorn de competitivitat i carrera d'obstacles per arribar al que se suposa que és l'èxit professional. Hem de ser conscients de la feina que hem de fer traspasant aquests principis d'insubornabilitat i rigor als periodistes i professionals de la comunicació més joves.

Potser per això sempre he pensat que la feina que més m'omple personalment és la que he pogut fer a la universitat. M'ha permès pensar i compartir amb altres generacions inquietuds, preocupacions sobre els mitjans perquè ells no cometin els mateixos errors que hem comès nosaltres. Ser didàctics a la feina i a les aules és la millor garantia per al futur del nostre ofici i cal fer-ho amb passió, per contagiar l'amor que sentim per aquesta feina que se'ns endu la vida sense adonar-nos-en, i quan ens n'adonem som incapaços de renunciar-hi.

Hi ha qui diu que a les aules de les universitats no s'aprèn a fer periodisme, potser no tot. Però reflexionar i aprendre a discriminar, a prioritzar, a distingir i a analitzar són grans imprescindibles per després saltar amb garanties als mitjans amb el cap ben moblat.

Els qui el coneixien millor que jo, diuen que en Quim era apassionat. La passió és una condició imprescindible en l'entorn on ens movem. Per creure en les idees i llançar-nos al buit, per dur-les a la pràctica i esperar a veure si la passió s'encomana a aquells que ens escolten, ens miren o ens llegeixen; la passió de creure en el que fem i creure que el que fem serveix per a alguna cosa més que per pagar una hipoteca, en el meu cas.

La passió per defensar les nostres idees i aprendre a sacrificar-les amb la mateixa passió quan les dels altres són millors que les nostres, a renunciar-hi apassionadament, que també costa, quan hi hem ficat la banya i no la volem treure. Hi hem d'aprendre a renunciar i a rectificar.

No vull perdre la passió de compartir el projecte de la nostra televisió i dels nostres mitjans públics amb els qui treballem en aquella casa i creiem que podem fer encara les millors de les propostes audiovisuals del nostre país. Continuarem lluitant amb la mateixa passió per difícils i precàries que siguin les circumstàncies que ens toquen viure. Convencerem tothom que tenim el millor dels mons possibles que es poden veure a través de les pantalles petites o grans, de les ràdios, dels mòbils, d'internet. Estem carregats de raons apassionades i les defensarem fins on calgui.

Però tot això no és possible si els professionals no ens fem costat o ens blindem davant les dinàmiques no sempre generoses amb aquesta passió, aquesta radical adhesió als principis de rigor i creativitat. Les enveges i les mesquineses també contaminen aquest ofici, on vivim més pendents del que fan els altres que no pas del que nosaltres som capaços de fer. Som pocs generosos amb el reconeixement de les victòries alienes i no ens cal fer cap esforç per sospitar conspiracions i influències els uns dels altres abans de reconèixer encerts i aixecar un telèfon per agrair una iniciativa que no ens beneficia directament. Som mesquins. Aquesta mesquinesa ens farà més petits.

Ara que vivim sota els efectes d'una victòria d'esforç col·lectiu, la d'un grup de professionals del futbol, hauríem d'aprendre algunes lliçons que, traslladades al nostre món, ens podrien dur més lluny. Valorar les capacitats de cadascú i permetre que cadascú jugui en la posició que millor li escau per remar col·lectivament, per fer

cada projecte més gran i més fort. Aquesta manera de fer sovint queda ben lluny de la dinàmica del periodisme i dels mitjans de comunicació. Competir per arribar abans que l'altre. Si pot ser, tots sols. Per arribar no se sap on i trobar-se que has començat el camí de la davallada. Segurament no és fàcil, els valors de la nostra societat van en direcció contrària. Des de petits ens ensenyen a competir per vèncer els resultats dels altres, més que no pas per compartir el coneixement amb els qui s'asseuen a la mateixa taula. Però la vida no dona les mateixes cartes a tothom, no tothom té les mateixes oportunitats. Però la vida, en canvi, ens obliga a compartir-la per avançar com a societat. Ser els primers, ser líders, els qui més venen, els qui més ens miren no ens fa els millors. Podem tenir les millors quotes d'audiència, però això mai no serà garantia de fer la millor televisió.

Quan les coses van bé, com ara, en termes quantitativament estrictament, és quan hem de mirar endavant i plantejar-nos el futur, perquè, com em recorden sempre els qui m'estimen, vindran temps pitjors. Que aquests temps ens atrapin amb la tranquil·litat d'haver defensat el que creiem al costat dels qui comparteixin amb nosaltres la passió per aquest ofici, fet amb rigor, amb imaginació, amb criteri, amb honradesa i al servei de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

El protocol mana que el president del Parlament tanqui els actes, i de fet així ha de ser. El que passa és que de vegades és més difícil.

M'hauria encantat que les últimes paraules que s'haguessin dit avui aquí fossin les paraules sàvies i encertades que acaba de pronunciar la Mònica. En qualsevol cas, sí que intentaré aportar alguna reflexió més.

Els premis són sempre un reconeixement personal, una manera de donar les gràcies i de valorar la feina i la trajectòria d'una persona o de més d'una. Però els premis també compleixen una funció social: són una manera de reivindicar valors, maneres de fer.

Els representants polítics fem sovint al·lusió als valors, però els valors no arrelen a la societat a base de discursos, sinó amb l'exemple de les persones i amb actituds consolidades en el temps.

El que vull dir és que impulsar un premi, des del seu nom, en aquest cas des del record i l'homenatge a Quim Regàs, fins a l'elecció del premiat, enguany Mònica Terribas, el que fa és valorar com mereix, és reivindicar una ètica, uns valors professionals i una manera de fer periodisme, periodisme de qualitat, la de l'enyorat Quim Regàs, la de la merescudament premiada Mònica Terribas.

La Mònica Terribas és un exemple –ho acabem de veure. És rigor, és independència professional, és passió per la feina, és compromís per la qualitat, per informar, és respecte al pluralisme, és, en majúscules, periodisme.

Els he de confessar que, com a polític, com a representant polític, sovint sóc, haig de ser i sóc, molt exigent amb els professionals del periodisme, en part perquè sempre el periodisme és, alhora, altaveu i mirall de la vida política, i en aquesta vida tots volem que ens vegin bé, que ens escoltin bé, i fins i tot que ens interpretin correctament.

Però també sóc exigent, perquè l'anomenat quart poder de les democràcies del nostre temps exerceix un paper fonamental en el bon funcionament de la democràcia i de la societat.

Evitar les disfuncions del sistema democràtic, corregir el mal exercici del poder passa per oferir a la ciutadania una informació transparent, veraç, rigorosa, que mantingui viu el pensament crític. La clau de volta del funcionament de la democràcia rau en el grau d'informació i d'implicació de la ciutadania en la vida pública, en la cosa pública.

Per això sóc i haig de ser exigent amb la feina dels periodistes, igual com els periodistes ho són amb la feina dels representants polítics. Som exigents perquè sabem la importància social del que fem, les conseqüències col·lectives de les nostres decisions o de les nostres no-decisions.

I d'aquesta exigència neix l'admiració per la Mònica Terribas. Fa dos anys, amb motiu dels mil un programes de "La nit al dia", que conduïa de manera magistral, vaig escriure un bloc en què definia el programa com a "periodisme d'idees i de

pensament, periodisme rigorós”, i afegia que la Mònica ens ajuda a entendre una mica millor el món que ens envolta.

Amb el temps ha assumit altres i altes responsabilitats de gestió i direcció al capdavant de la televisió pública nacional de Catalunya i continua demostrant la seva vàlua, el seu compromís.

Sovint dic també que els catalans de vegades no sabem valorar prou allò que es fa a casa nostra. Aquest és un país que potser ara ja no té grans indústries, en el concepte més clàssic de la paraula “indústria” –potser en altres conceptes de la paraula “indústria” podríem entrar-hi més a fons–, però aquest és un país que té un teixit empresarial i una vocació emprenedora de risc potent. Aquest és un país que ha estat capaç de fer de la convivència i la cohesió social, un dels seus tresors més preuats, i això no és gens fàcil, i ho ha estat gràcies a la seva gent. Gràcies a la bona gent de Catalunya, hem sabut superar reptes gens fàcils, ens comencem a instal·lar en la societat del segle XXI, en el món global.

I amb això tampoc estic dient que les administracions no facin res de bo, al contrari. I tant que fan les administracions! Fan molt més del que sembla. Però el que vull remarcar, precisament, és el valor de la gent d’aquest país, de la nostra societat civil, el valor del talent que hi ha Catalunya. I el talent és la clau de l’èxit de qualsevol nació al segle XXI, al món que ve, al món que arriba, al món que, de fet, ja és aquí.

Mònica Terribas és una periodista jove, com ho és també Ramon Besa, el guanyador de l’any passat. I em sembla un gran encert guardonar gent jove, perquè és reconèixer el talent. És just reconèixer la saviesa, però és necessari reconèixer el talent.

En el món del periodisme, en el món de la comunicació a Catalunya, tenim referents molt importants, tenim autèntics “cracks”, tenim genis, i això és motiu d’orgull.

Premiar Mònica Terribas és també fer reconeixement d’una generació potent, d’una generació que ja ha donat molt, però d’una generació que encara ha de donar més i ha de situar Catalunya en l’excel·lència en l’àmbit de la comunicació. No cal dir noms. Només cal repassar diaris, escoltar ràdios, mirar televisions, entrar a la xarxa. Amb

aquest premi a Mònica Terribas, en certa manera, també voldria reivindicar-los a tots ells i a totes elles, i sobre ells posar també l'atenció i les expectatives de futur.

Acabo i permetin-me reblar el clau. Mònica Terribas és un exemple d'actituds i de valors positius, i això és molt important en els temps que corren, en els temps que vivim.

Vivim en un context de crisis, en plural. I en l'arrel de quasi totes aquestes crisis hi ha la degradació de valors, l'arraconament de l'ètica –també en la crisi econòmica.

L'afany pels interessos personals i immediats, passant per sobre de les necessitats col·lectives, oblidant el demà per satisfer l'avui, s'ha anat multiplicant arreu del món durant els darrers anys. I ho repeteixo: això és darrere moltes de les actuals crisis econòmiques, financeres, productives, sectorials i globals.

Sortir-ne exigeix recuperar el sentit col·lectiu, l'ètica, la mirada amb perspectiva a llarg termini, la consciència de les conseqüències d'allò que fem.

Hi han persones que poden marcar aquest camí, que són referents en el seu àmbit per compromís, per qualitat, per passió, per rigor. Personalment, no tinc cap dubte que la Mònica n'és una.

I un darrer apunt per acabar. El periodisme també viu la seva pròpia crisi, també s'enfronta a un nou món, un nou món que exigeix una adaptació no sempre fàcil. Els canvis poden ser durs, però el periodisme, amb uns formats o altres, tirarà endavant, entre altres coses perquè la societat el necessita, el país el necessita, i perquè amb la vàlua dels professionals amb què compta el nostre país és indispensable poder pensar en un futur de periodisme de qualitat.

Moltes gràcies a tothom per la seva assistència, moltes gràcies per pensar de nou en el Parlament per acollir aquest acte en memòria de Quim Regàs, que fou també un periodista carregat de talent, també un periodista en majúscules.

I moltes felicitats, de nou, Mònica. Sobretot, en cas de dubte, tingues-ho clar: no canviïs mai.

Gràcies.